

LBRIS

We know
books

Raluca Anghel

Dragoste,
tinerețe
și alte
greseli

SIONO
EDITURA

București 2023

CAPITOLUL I

Am plecat ca într-un viș. Fără planuri, fără gânduri, doar dintr-o furie imensă care m-a inundat cu totul, făcându-mă să îmi îndes în grabă niște chestii de îmbrăcat și câteva lucruri de igienă personală, total la întâmplare, ca apoi să o șterg în momentul în care am realizat că Zil ieșise deja din apartament, trântind ușa. Mai târziu avea să spună că ieșise, chipurile, să se calmeze dând o raită de cartier după cearta pe care tot el o provocase, așa cum făcea tot mai des în ultima vreme. Doar că nu mai aveam chef să mai ascult. De fapt, nu aveam chef nici măcar să mă mai întorc vreodată acolo, în apartamentul ăla, la viața aia. Eram așa de furioasă. Îmi luasem concediu tocmai ca să petrecem timp împreună. Nu fusese o idee prea bună, cu siguranță.

Am ieșit din bloc cu rucsacul negru pe o parte, într-o rochie albăstrie, cam decolorată, cu sandalele încălțate strâmb. Habar n-aveam unde mă duc, știam doar că trebuie să fug cât mai departe și cât mai repede. Fără să știu exact ce fac, am străbătut străduțele rapid, uitându-mă des în urmă. Era doar o după-amiază leneșă de iulie,

caldă suficient și verde până la refuz. O vreme dureros de frumoasă pentru starea mea mizerabilă care, deși dura de o vreme, astăzi părea să-și atingă apogeul. Chiar simțeam că, din punct de vedere emoțional, ajunseseam la fundul sacului.

Am coborât repede-repede toate scările abrupte de la metrou, gândindu-mă că voi fi în siguranță. M-am dat după un stâlp și acolo am apucat să-mi închid sandalele corect și să-mi netezesc rochia. De-abia când o mamă cu un copil de mână mi-a aruncat priviri jenate, mi-am dat seama că gâtul meu era plin pe partea stângă de zgârieturi și de urmele degetelor lui Zil. Mi-am tras părul peste pielea arzândă, roșie și, din fericire, tocmai atunci trenul a intrat zgomotos în stație, iar eu puteam să-mi iau rușinea și să mă urc cu ea în vagon, mergând spre nu știam unde.

Am urcat în metrou iar hurelul lui mi-a umplut mintea. Mă gândeam că aș putea să mă duc la Ioana. Stația ei urma curând, însă ea nu mi-a răspuns la telefon. Tipic, am gândit. Cu siguranță nu era acasă. Cine știe pe unde Dumnezeu umbla, de câteva zile nu știam nimic de ea. Era stilul ei să se dea la fund și, din senin, din iarbă verde, să nu mai răspundă la mesaje, la apeluri, la nimic, de parcă ar fi intrat într-o vizuină de iepure.

– Ioana, într-o zi o să te caut cu porumbelul călător. Este ultima metodă la care mă mai pot gândi, singura pe care n-am încercat-o încă și

sunt sigură că aş avea mai mult succes decât până acum.

I-am zâmbit, dar spuneam pe jumătate adevărul, într-o zi în care în sfârşit dădusem de ea după căutări asidue, iar ea catadicsise, după multe rugăminţi, să iasă cu mine la o amărâtă de cafea.

Ea nu s-a sinchisit, mi-a zâmbit plat şi nu mi-a dat un răspuns adevărat. Nu se sinchisea de nimeni, iar eu nu o mai luam de mult personal. Probabil că asta era ingredientul secret şi nerostit care ne închegea prietenia de atâţia ani.

– *Chill*, Mar, mi-a zis ea laconic şi legănat folosindu-şi accentul de ardeleană deja topit de ani în agitaţia şi ritmul capitalei.

– N-ai încercat să faci un foc în vale lângă cort şi să dai semnale cu fum, ca indienii. Dar iete. Atunci când trebuie, mă găseşti mereu, a zis şi mi-a făcut cu ochiul.

Pierdută în gânduri, mi-am dat seamă că am ajuns la gară şi am coborât grăbită chiar când uşile se închideau. Înotând prin aglomeraţie, m-am postat cumva în faţa panourilor care anunţau plecările şi sosirile. Destinaţii în care nu fusesem niciodată mi se perindau prin faţa ochilor: Viena, Moscova, Budapesta, Salonic, Cluj.

Nevoia de evadare era cât se poate de fizică şi toată fiinţa mea îmi spunea că sunt în locul potrivit şi că fac ceea ce trebuie. Dar încă nu ştiam unde o să plec. Şi nu ştiam nici dacă am luat bani destui. Sau cum o să fac.

Visarea mi-a fost întreruptă de un grup gălăgios, în care cu toții vorbeau în același timp. Au trecut pe lângă mine și nu le-am dat atenție în mod voit, dar până la urmă n-am mai avut încotro. Cineva m-a înhățat de rucsac și am tresărit speriată. Să fiu jefuită în plină zi! Doar atât lipsea ca ziua să se încheie perfect.

Dar nu, se pare că nu aveam să fiu jefuită astăzi. Soarta chiar ținea cu mine și eram norocoasă. În „agresori” i-am recunoscut pe prietenii mei vechi, Dor și Andres.

– Doamne ferește, credeam că sunt hoții! le-am spus râzând și pe jumătate înspăimântată de coincidența ciudată, îndată ce am realizat că sunt în siguranță și că poate ăsta era semnul pe care îl așteptam fără să știu.

Andres mi-a zâmbit prietenos și ochii lui albaștri luceau: *Don't worry, it's just us. Dar ai de ce să te temi*, a adăugat el după ce s-a gândit o clipă, *frate-meu e plin de datorii*.

Am râs împreună, iar Dor m-a taxat prompt și flegmatic:

– Nicio șansă, prințeso! Ce naiba să-ți furăm?! Toată lumea știe că tu nu ai niciodată bani la tine!

Acela a fost momentul în care spaima s-a disipat și, după un moment de nedumerire, mi-am amintit că ei mă invitaseră cu ceva timp în urmă să vin cu gașca în excursie la mare. Un ghem de gânduri mi se rostogolea în minte. Refuzasem din prima invitația din cauza lui Zil, care nu se

simțea confortabil să meargă nicăieri în grup.

Parcă suntem la grădiniță, îmi zicea el mereu. *Tot timpul trebuie să ne așteptăm unii pe alții*. În plus, nu-mi suporta prietenii, mai ales pe Dor, despre care avusesem proasta inspirație să îi spun că îmi fusese iubit în timpul liceului. Dar toate astea erau atât de departe acum și nu mai trezeau în mine nici măcar ecouri vagi.

Mie îmi plăcea sentimentul de liceu pe care îl căpătam de fiecare dată când plecam sau umblam cu ei și cu gașca lor numeroasă. Ei erau pentru mine ceva tot atât de familiar ca acasă, atâta vreme cât îi aveam cu mine eram în siguranță. Tot timpul Dor și Andres strângeau în jurul lor lume frumoasă, colorată și veselă – unii erau prieteni vechi și îi cunoșteam, dar cam de fiecare dată se iveau și chipuri noi.

De data asta, Dor și Andres, de altfel de o vârstă cu mine, adunaseră mulți copii, care erau, probabil, la liceu. Pe unii îi mai văzusem, dar alte fețe erau noi. Și acum iată-mă. Eu, care zisesem că nu merg, ajungând la timp ca să îmi iau bilete cu toată gașca.

Cineva trebuie că mă iubește tare mult acolo, sus, am gândit, cum de altfel gândeam mereu când reușeam să scap dintr-o situație limită.

Marioo, te-ai răzgândit! mi-a strigat Dor de cum m-a văzut. Cum momentul era perfect, mi-am zis un *Ce naiba!* în gând și mi-am răspuns tot acolo, ca unei provocări imaginare: *Ok. O să joc*

– Aha-aha! Am venit! am spus încercând un strigăt, dar vocea mea era stinsă.

– Am vrut să vă fac o surpriză, dar mi-era că nu dau de voi!

– Păi dacă nu ai și tu un mobil normal, ca toată lumea, m-a dojenit Andres pe un ton blând.

– Are mobil, dar e mai rău decât un telefon cu disc! m-a ironizat Dor.

Îi plăcea să fie sarcastic cu mine, iar eu îi răspundeam cu aceeași moneda deseori.

– Nu am nevoie de mobil, vă găsesc cu puterea minții!

Am râs, deși fusese adevărat. Însă toată lumea părea să-mi ignore fața plânsă și înfățișarea jalnică. E uimitor că, atunci când cunoști pe cineva, nici nu te mai obosești să-l privești cu adevărat.

– Hai, prințeso, să luăm bilete, că o să dormim aici, mi-a spus Dor, împingându-mă după grupul care se pusese deja în mișcare ca o mașinărie grea.

Ne-am luat bilete dus spre Constanța, cele mai ieftine pe care le-am găsit cu legitimațiile de studenți. M-am bucurat să-mi dau seama că aveam destui bani la mine, căci nu fusesem atentă la ce îndesasem în buzunare. Nu am suflat o vorbă despre ce se întâmplase în prima parte a zilei și am continuat să îmi acopăr gâtul cu părul. Am vorbit mult cu Andres pe drum, am râs și am

glumit, dar el știa mereu ce era în spatele ochilor mei roșii. Dor m-a întrebat zeflemitor, până să ajungem la Fetești:

– Și unde zici că ți-e cavalerul, prințeso?

– A mâncat calul prea mult jărătic și l-a dus la un castel mai îndepărtat. Nu face Zil diferența între prințese, am zis repede, glumind.

Dor a râs și am râs și eu cu el, mirându-mă de mine. *Nebună ești!* Andres a zâmbit cuminte, dar eu nu știam de unde îmi venea această putere. M-am întrebat o clipă cum naiba de râd și de ce glumesc în loc să fiu distrusă și să urlu. Dar eram ca anesteziată, așa că am continuat să zâmbesc tâmp și să privesc în gol. Priveam pe fereastră cum străbăteam Bărăganul arid în timp ce ne îndreptam spre Dobrogea și dealurile ei de lut galben. Brusc am realizat ce se întâmpla: câmpia se terminase și era mai clar ca niciodată că noi chiar mergeam la mare.

Zil și certurile rămăseseră în urmă. Printr-o coincidență fericită acum eram în drum spre mare – locul meu preferat din întreaga lume. Dimineața începuse oribil și crezusem că am să mor de plâns în ultimele săptămâni, dar iată, acum urma să văd marea. Și deodată mă simțeam foarte norocoasă, iar viața mi se arăta iarăși ca fiind nemaipomenită și plină de oportunități nesfârșite. Nu așteptam decât momentul în care, în plin senin și nisip fierbinte, să intru în apă, indiferent cât ar fi fost de rece și să mă opresc

între valuri când ele îmi vor cuprinde mijlocul, să mă înconjur de apă și sub cerul nesfârșit, mirosind a alege și a scoici, să mă cuprindă o liniște sărată, să văd pescărușii țipând pe deasupra mea și să mă gândesc, privind spre larg și diguri, că asta este – marea te spală și te curăță, te vindecă de nervi ca un psihiatru minunat, ca cea mai grozavă terapie.

Acum eram în tren cu prietenii mei și cu niște copii necunoscuți, dar nu mi-aș fi dorit nicio clipă să fi fost în altă parte. Zil probabil nu se întorsese acasă încă, pentru că telefonul meu rămăsese mut, așa că îl țineam deschis. Eram sigură că mă va suna de îndată ce îmi va remarca lipsa. În ultima vreme, traiul cu Zil devenise de nesuportat, iar eu bănuiam că, de data asta, plecasem definitiv.

CAPITOLUL 2

Andres nu s-a lăsat păcălit de încercările mele de a părea veselă, a așteptat doar să mă mai liniștesc și să iasă Dor la fumat pe coridor. Îl priveam amândoi cum se sprijinea de geamul vagonului, cum își trăsesese iubita temporară lângă el și o ținea de mijloc în timp ce fuma. Era o puștoaică drăguță de vreo șaisprezece ani, cu teniși și coadă lungă, care se hlizea întruna, vizibil încântată de toată atenția pe care o primea. Dor era ținta glumelor în grup din cauza iubitelor lui temporare, toată lumea profita de situație ca să râdă pe seama lui, unii cu detașare, alții cu invidie, alții cu ceva îngrijorare.

Deși gemeni identici, Andres nu putea fi mai diferit de fratele lui. Puțin mai înalt, mult mai blând, mult mai delicat – întotdeauna m-am gândit că nu alesesem bine fratele care să-mi fie iubit pe vremuri.

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? l-am auzit ca prin vis.

Am zâmbit ușor și nu i-am răspuns. Bănuiam că înfățișarea și atitudinea mea îi spusese deja destule. Nu aveam nevoie niciodată de multe cuvinte ca să mă înțeleg cu Andres.

Stăteam pe bancheta maronie și uzată, într-o rână, cu genunchii la piept și sprijinită cu capul

de fereastra murdară, iar el era în fața mea, în picioare, serios și, puteam vedea asta pe chipul lui, era, fără îndoială, foarte îngrijorat.

S-a apropiat de mine, mi-a dat părul la o parte cu delicatețe și mi-a desenat ușor cu degetul, fără grabă, toate zgârieturile de pe gât, conturându-le cu aer, în timp ce respirația mea se oprise.

– O sa-mi spui iar că ai căzut, Mar? Ca atunci când aveai ambii ochi vineți și ai insistat că ți s-a făcut rău în baie?

Nu îl puteam privi în ochi. Avea dreptate și mie îmi era cumplit de rușine. Lacrimile au început să-mi curgă în șiroaie tăcute. Andres m-a luat atunci în brațe fără un cuvânt și m-a ținut așa minute bune.

– Din păcate, Mar, unele lucruri se văd mai bine din afară. Toată lumea a văzut de la început, dar niciodată nu știu cum se poate spune așa ceva.

Mi-a luat mâna stângă și, văzând-o goală de inele, a zâmbit ușor.

– Poate că totuși începi să vezi și tu.

Aș fi vrut să vorbesc, să plâng dar nu puteam – eram împietrită. Mă durea fizic tot ceea ce nu puteam exprima, simțeam cuvintele și neputința localizate în gât și mă durea îngrozitor.

– Am plecat, Andres. Și de data asta nu mă mai întorc, am găsit într-un final puterea de a spune.

Inelarul meu stâng avea la bază un șanț alb și

subțire, lăsat de bijuteriile pe care tocmai le scosesem și pe care le lăsasem cumva ostentativ pe măsuta de cafea din living, sperând că poate vor ține loc de bilet de rămas-bun.